

บทที่ ๑ ปลากะโพงแดง

"เป็นยังไงบ้างครับหยา พออยู่ไหวไหม"

ผู้พูดเป็นชายผอม สูงชะลูด สวมแว่นสายตากรอบสีเหลี่ยมหนา สีดำ ผมสั้นหัวเปียใส่เจลจนเรียบแปล้

ชเยน จุฑะรางกุล เริ่มสวมแว่นสายตาแบบนี้มาตั้งแต่วัยรุ่น เรียกได้ว่ามันกลายเป็นอุปกรณ์จำเป็นในชีวิตประจำวันที่หนักเหลือเกินบนตังโคงตรงได้รูปของเขา ตลอดเวลามันคอยแต่เลื้อนลงมาถึงปลายจมูก ทำให้ต้องพะวงดันแว่นสายตาดันติดเป็นนิสัย ตอนนั้นก็เช่นกัน ขณะก้มลงวางกระเป๋าเสื้อผ้าของหญิงสาวที่ตนเรียกอย่างสนิทสนมว่า 'หยา' นั้น ชเยนก็ดันแว่นตนเองอีกแล้ว

"ที่นี้ถึงจะอยู่ลึกจากปากซอย แต่ปลอดภัยแล้วก็สะดวกสบาย พี่มาสำรวจสองสามครั้งแล้วละครับ"

ชายหนุ่มบรรยายสถานที่พักแห่งใหม่ซึ่งเขาจัดแจงหาให้เธอ

"ตอนที่เราขับรถผ่าน หยาเห็นตลาดแล้วใช่ไหม อยู่ไม่ไกลจากหอนี้ด้วย มีทั้งของแห้ง ของสด แล้วก็ร้านขายของชำ ร้านขายยาที่มีอยากได้อะไร หิวเมื่อไหร่ ป่วยนิดหน่อย หยาก็คงเดินออกไปซื้อได้"

ไม่ลำบาก"

ตลาดที่เขาพูดถึงนั้น ความจริงแล้วเรียกว่าใกล้หอพักแห่งนี้มาก จนมองเห็นได้จากหน้าต่างบานนี้ ชยเสนภูมิใจอยู่เสมอถึงความสามารถ ในการหาที่พักให้หญิงสาวที่เขาหมายปอง

"แล้วก็ด้านหน้าของหอพักตรงประตูทางเข้ามียามคอยดูแลคนเข้า คนออกตลอดเวลา แม้แต่ในตัวหอพักเองก็มีกล้องวงจรปิด แล้วก็ มีรถป. เดินทางตรวจตราตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง คุณลุงผู้ใหญ่ยุหรณา กับ คุณป้าลั่นจี่ต้องเบาใจแน่ๆ ว่าหย่าอยู่กรุงเทพฯ อย่างปลอดภัย แล้วก็ เอ๋อ...จะได้วางใจปล่อยหย่าให้พี่ตุแลสัก...เอ๋อ...ตะตะตะ...ตลอด ชีวิต"

คำพูดสุดท้ายชยเสนไม่กล้าเอ่ยออกไปดังๆ ความเขินอายส่งผล โดยตรงต่อแรงเต้นและความเร็วของหัวใจ ทำให้ลมหายใจพี๊ดพาด ผ่านอกสะท่อนขึ้นลง กระทบต่อระดับความดันโลหิตให้สูงปรี๊ดจน ข้าราชการประจำกรมทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่งรีบโน้มลมหายใจ ควบคุมตนเองมิให้ช่วยเขิน

"อ้าวพี่เซน เป็นอะไรไปจ๊ะ"

"เปล่าครับ พี่ไม่ได้เป็นอะไร" ชยเสนซึ่งชะงักตัวออกนอกหน้าต่าง ไปเกือบครึ่งช่วงแซนริบบอก "ลมเย็นสบาย พี่เลยอยากสัมผัสนะครับ ว่าแต่หย่าเถอะ พออยู่ที่นี้ไหวไหม"

"ยิ่งกว่าไหวอีกจ๊ะ" แบบนี้เรียกว่าบุญหล่นทับแล้วล่ะ เพราะ ตลอดหกเดือนที่ผ่านมา เธอไม่เคยอยู่ทนกับหอพักภายในกรุงเทพฯ ที่มีมากมายเหล่านี้ได้เลย ไม่ว่าจะมีที่ไหนต่างตอบสนองความต้องการ เพียงเล็กน้อยของเธอไม่ได้ทั้งสิ้น แต่ที่นี้ที่นี้...

"แค่อยอมให้ปลุกต้นไม้แล้วก็ออกกำลังกายได้ เท่านั้นหยาก็พอใจ แล้ว แต่หย่าเกินคาดมากเลยนะจ๊ะที่เขาให้หย่าทำกับข้าวได้ด้วย หย่า ต้องขอบคุณพี่เซนจริงๆ ที่เจอที่ที่ที่เหมาะสมสำหรับหย่า"

"หยาก็รู้ว่าพี่เต็มใจอยู่แล้ว" ชยเนยยิ้มแก้มปริ "ขอบคุณนะครับที่นึกถึงพี่เป็นคนแรก พี่ซึ่งจ้งเลยครับ"

จิรัศยาส่งยิ้มให้ชยเนยจนตาโตราวตุ๊กตานั้นเป็นประกายระยับ "ถึงตอนเรียนหยาก็มีเพื่อนมากก็จริง แต่เพื่อนในกรุงเทพฯ ที่สนิทมาก ๆ หยาก็มีแต่พี่เซนนั่น"

ชยเนยหัวเราะอ่อนแรง รอยยิ้มของจิรัศยาช่างพิฆาตเขาได้ทุกที่ไป หม่อมข้าราชการไม่เคยเห็นใครยิ้มแล้วโลกสดใสได้เท่านี้ ได้แต่ระวังหัวนว่าเธอจะได้ยินเสียงก้อนเนื้อเล็กๆ ในอกกระดอนตังตังเพราะปลื้มเธอ

"เขาว่าจะทำอะไรก็ตามสบาย แต่อย่าให้เลอะเทอะเป็นพอ"

"ดีจ้ง หยาคิดไม่ผิดจริงๆ ที่ขอความช่วยเหลือจากพี่เซน"

ชยเนยหน้าแดงกับคำชมของเธอ จิรัศยาทำให้เขายอมกลืนคำพูดที่เคยประกาศอย่างองอาจออกไปว่า 'ผู้หญิงน่าสนใจน้อยกว่าปลา' พวกหล่อนเป็นแค่สิ่งมีชีวิตบนบกที่ไร้เสน่ห์และสีสัน ไม่มีใครรับ ไม่มีมือ ไม่อาจหายใจได้ทางเหนืออก แต่ว่าจิรัศยาต่างจากผู้หญิงปกติทั่วไป...เจ้าหล่อนเป็นผู้หญิงพิเศษ

ด้วยร่างกายสูงโปร่ง ผิวสีน้ำผึ้งอ่อน ผมสั้นชอยกุด และใบหน้าที่มีรอยยิ้มชุกชุกกับดวงตาแสนสดใส มิใช่สิ่งเดียวที่ดึงดูดชยเนยไว้ จนถอนตัวและถอนใจไม่ขึ้น แต่เป็นเพราะเธอมีบางอย่างที่เรียกว่าพลังแห่งความรุนแรงและอิสระเสรีประหนึ่งปลากะโทงแทง ราชีนีแห่งท้องทะเลที่พุ่งทะยานขึ้นเหนือผิวน้ำได้สูงและทรงพลัง เจ้าความรู้สึกนี้ต่างหากที่ดึงดูดชยเนยไว้ให้หลงใหลเธอจนอยู่หมัด!

เขายังจำครั้งแรกที่พบเธอได้...

ตอนนั้นพ่อของเขาย้ายไปประจำตำแหน่งที่จังหวัดแห่งหนึ่งแถบภาคอีสานในตำแหน่งปลัดจังหวัด เขายังเรียนหนังสืออยู่ชั้นมัธยมปลายปีที่ห้า เป็นนักเรียนประจำอยู่ในกรุงเทพฯ มีคุณย่าซึ่งเป็นภรรยา

ปลัดกระทรวงมหาดไทยคอยดูแลอีกทอด ตามกฎของบ้านนั้นทุก
 ปิดเทอมชเยนต้องเก็บเสื้อผ้าใส่กระเป๋า มีคนขับรถของคุณย่าพาไป
 ส่งถึงบ้านพักของพ่อ เพียงแต่จังหวัดที่พ่อของเขาทำงานอยู่นั้นมีใช่
 จังหวัดแถวภาคใต้หรือภาคตะวันออกอีกแล้ว แต่เป็นภาคอีสาน
 ภูมิภาคอันไร้ทะเล

ที่นั่นแม่แต่ผักบุ้งทะเลก็ยังไม่ทำให้ชเยนชื่นใจ เขาเผ่านับวันรอ
 กลับกรุงเทพฯ อย่างน้อยกรุงเทพฯ ก็มีบางขุนเทียน จิตใจเขาถูก
 กัดกร่อนทุกวันทุกคืน จนวันหนึ่งพ่อได้บังคับให้เขาตามแม่ไปร่วมงาน
 ทอดกฐินที่หมู่บ้านหนองเสือช้อน ซึ่งพ่อของจิรัสยาเป็นผู้ใหญ่บ้าน
 และคุณนายลีนจี่...แม่ของเธอเป็นประธานกองกฐิน

‘เซน ลูกคุณพวกรู้ไหมนะ นั่นนะคุณนายลีนจี่ ส่วนอีกคนก็
 ผู้ใหญ่ยุทธนา แล้วเด็กนั่นนะลูกสาว’

เขามองไปตามสายตาของแม่

‘ส่วนอีกคนที่ยกนำมาให้คุณนายลีนจี่นะ นั่นเป็นภรรยาท่าน ส.ส.
 ประจำจังหวัดของเราเชียวนะ ตอนนี้อยู่ไกลเลือกตั้งถึงได้มา ไม่อย่างนั้น
 เธอจะส่งแต่ผู้ช่วยมาดูแล ส่วนคนใส่สูทที่ยืนหอบเพราะใช้แรงงานอยู่
 นั่นนะเป็นผู้จัดการธนาคาร คุณนายลีนจี่แกมีเงินฝากเป็นร้อยๆ ล้าน
 ได้มาจากทุนออกเงินกู้กับเป็นเจ้าของที่นาพันๆ ไร่’

‘แล้วไงหรือครับคุณแม่’ เขารู้ดีว่าลำพังจ่ารายแค้นี่ไม่น่าทำให้
 คนอย่างคุณแม่ของเขา หรือแม่แต่ภรรยา ส.ส. ต้องลงมาช่วยงานด้วย
 ตัวเอง

‘คุณนายลีนจี่แกแต่งงานมาก่อนกับผู้บังคับการตำรวจภูธรของ
 จังหวัดนี้ แต่สามีแกตายในหน้าที่ รายนั่นเป็นลูกคนเดียวของผู้ดีเก่า
 แถวสุขุมวิท เลยทิ้งทรัพย์สินสมบัติที่กรุงเทพฯ ไว้ให้มหาศาล ส่วนใหญ่
 เป็นที่ดินแถวเอกมัยกับทองหล่อ เซนก็รู้นี้คะว่าที่ดินแถวนั้นแพง
 ยิ่งกว่าทอง เรียกว่าคุณนายลีนจี่แกรวยไม่ทันตั้งตัวแล้วก็รวยไม่รู้เรื่อง

เขียวละ แต่แกไม่อยากจะกลับไปอยู่ที่นั่น เห็นว่าเป็นญาติแท้ อยู่ที่นี้
 สุขภาพดีกว่า อยู่ไปอยู่มากก็มารักกับผู้ใหญ่ยุทธาน่าที่อ่อนกว่าตั้งสี่ปี
 แต่งงานกันมีลูกหนึ่งคน ส่วนที่ทางในกรุงเทพฯ ก็ปล่อยให้ให้นายที่
 จำงไว้คอยดูแล เดือนสองเดือนเข้าไปตรวจบัญชีสักครั้ง บ้านคุณนาย
 ลิ่นจี่ที่นั่นนะอยู่ติดกับบ้านท่านรัฐมนตรีด้วยนะเซน'

มิน่า คุณแม่ของเขาถึงได้ยอมลำบากลำบากนั่งรถเข้ามาในหมู่บ้าน
 ทูรกันดารแห่งนี้ เพราะบ้านที่กรุงเทพฯ ของคุณนายลิ่นจี่อยู่ติดกับ
 บ้านคนใหญ่คนโตนี่เอง

'เซนไปทำความรู้จักกับน้องสิลูก ถ้าคุ้นเคยกันได้ก็ดี อีกหน่อย
 เด็กหยาดจะไปเรียนต่อในกรุงเทพฯ เซนจะได้ไปมาหาสู่ไง แม้ว่าเซน
 ของแม่จับคู่กับเด็กนั้นก็ไม่ได้ย่อยอะไร ลำพังเด็กหยาดเองจะดีใจจนตัวลั่น
 อีกต่างหาก แต่รอให้โตก่อนนะ ตอนนี้นั่งกะเบ๊บกะป๊าบ แยกหญิง
 แยกชายไม่ออก ทโมนที่สุด'

'ไม่ละครับ ผมไม่ชอบ' เขากอดสมุดภาพลิ่งมีชีวิตใต้ท้องทะเล
 ซึ่งนำมาจากกรุงเทพฯ แน่นขึ้น วางแผนอนาคตไว้แล้วว่าจะไม่ทำงาน
 สายการเมืองเด็ดขาด 'ผมอยากดูภาพปลาทะเลมากกว่า แล้วผมก็
 จะสอบประมง ไม่คิดเรียนรัฐศาสตร์ด้วย'

'เซน! ลูกก็รู้ว่าหน้าที่การงานของคุณพ่อต้องรู้จักผู้คนให้มาก
 บ้านเราทุกคนเป็นผู้ว่า จากนั้นก็เลื่อนขั้นขึ้นเป็นใหญ่ในกระทรวง
 กันทั้งนั้น คุณอาของลูกกำลังจะได้เป็นปลัดจังหวัดเท่าคุณพ่อแล้ว ถ้า
 คุณพ่อไม่เลื่อนขั้นขึ้นนี้ พวกเราจะเอาหน้าไปไว้ที่ไหน'

'แต่ผมไม่ชอบคุยกับผู้หญิง'

'ลูกต้องทำ เซน อย่าทำให้แม่กับคุณพ่อผิดหวัง' แม่เขาฝึกยิ้ม
 ลากขยิบซึ่งไม่เต็มใจเลยสักนิดตรงไปหาเด็กหญิงคนดังกล่าว แล้วใช้
 มารยาทอันไม่มีที่ติแยกรายาของท่าน ส.ส. ออกจากเด็กหญิงจิรัศยา
 ผู้หญิงไม่มีเสน่ห์ ไม่เหมือนปลา ไม่เหมือนเพลงตอน ไม่เหมือน

ฟองน้ำทะเล ไม่เหมือนสิ่งมีชีวิตใดๆ ในมหาสมุทร ซเย็นได้แต่นั่ง
ข้างเด็กหญิงผู้มีนัยน์ตาใสแจ้ว แก้มป่อง ผิวสีน้ำผึ้ง และผมสีดำสนิท
ตัดสั้นทรงนักเรียนเห็นตั้งหุรอบทิศทาง เขาได้แต่นั่งอึดอัดเหลือกำลัง
สุดท้ายจึงหาทางออกด้วยการเปิดสมุดภาพ จะได้ตกอยู่ในภวังค์
ลัศจรรย์ที่แสนสวย

‘อิม ตัวนี้สวยนะ ปลาอะไร’ ปลายเล็บดำบีบิมบนภาพแสนรัก
ของเขา ‘แล้วก็ตัวนี้อีก ตัวนั้นด้วย ตัวโน้น แปลกจัง ไม่เหมือนปลา
ในท้องนาเลย’

‘ไม่เหมือนหรรอก มันเป็นปลาทะเล’

‘ปลาทะเลร่อยมาก’ เธอพูด ‘เคยกินหลายตัวเหมือนกัน’

‘อิม’

‘แต่หย่าจับปลาน้ำจืดเก่งนะ’

‘ตกปลาเป็นด้วยเหรอ’

‘ไม่สิ จับปลา ไม่ใช่ตกปลา เอามือจับอย่างนี้เลย’ เธอทำท่าทาง
ให้ดู

‘ซีม่’ ซเย็นลืมหันตัว เขาควรพูดจาเอาใจเธอจึงจะถูก ในตอนนั้น
เขารีบเหลือบมองคุณแม่ซึ่งชวนภรรยาท่าน ส.ส. คุยกันอย่างออกรส
โล่งอกที่คุณแม่ไม่ทันได้ยินคำพูดเมื่อครู่ของตน จากนั้นจึงดันแว่น
สายตากรอบหนาสีดำเข้ม

‘ขอโทษ ฉันไม่ได้ตั้งใจว่าเธอหรรอกนะ’

‘ไม่เชื่อล่ะสิว่าหย่าทำได้ ว่าแต่พี่ชื่ออะไรละจ๊ะ’

‘ซเย็น’

‘แปลกจริง คนอะไรชื่อเล่นซเย็น’

‘นั่นชื่อจริง ถ้าชื่อเล่นชื่อเซน’

‘ทำทางเป็นเด็กกรุงเทพฯ ละสิ ถึงไม่รู้ว่าจะจริงๆ ปลานะจับมือเปล่าๆ
ก็ได้’

‘ไม้ ผู้หญิงทำไม่ได้หรอก แล้วปลาก็สิ้น ตัวแค่นี้จะจับได้ยังไง ถ้าไม่ใช่เครื่องมือ อยู่ ป. อะไรร่ะเรา’

เด็กหญิงหยันหันตามตาลูกวาว แก้มป่องเป็นสีแดงจัด ‘งั้นหยา จะพิสูจน์ให้ดู ตามมาสิ’

‘พระเจ้าลงแล้ว’ เขานั่งนิ่งอยู่กับที่ ไม่ชอบทำตัวผิดคำสั่งของผู้ใหญ่

‘ปีหน้าแม่ก็ทอดกฐินอีกแหละ แต่ปีหน้าพี่เซนอาจไม่มาก็ได้ ดังนั้นตามมา หยาจะแสดงให้ดู’

พอเห็นเด็กหญิงลุกขึ้น เขาก็รีบพาลูกตาม นิสัยที่รับปากใคร แล้วต้องไม่ผิดคำพูดทำให้ชเยนตีหน้าดูใส่เธอ ไม่ว่าจะอย่างไรการเดินทางจากศาลาการเปรียญในตอนนี้อยู่ไม่ถูกต้องอย่างแน่นอน แต่พอเขาเอื้อมมือจะจับแขนเด็กนั้น แม่เด็กสาวหยันตาใสก็วิ่งปรู๊ดลงจากศาลา อารามตกใจ ชเยนจึงกอดสมุดภาพไว้แน่น วิ่งตามลงไปติดๆ เพราะคุณแม่สั่งว่าเขาต้องอยู่ทำความคุ้นเคยกับเธอ แต่พวกเด็กบ้านนอกคอกนาที่วิ่งเร็วเหลือเกิน ทั้งเขายังเกลียดวิชาพละยิ่งกว่าอะไร จึงได้แต่วิ่งตามอย่างทุลักทุเล มารู้อีกที่ก็อยู่ด้วยกันข้างห้วย เลยวัดบ้านหนองเสือซ่อนออกมาไกล

‘ดูนะ’

ทันทีที่พูดจบ ‘เด็กหยา’ ของคุณแม่ของเขาก็เดินลุยลงน้ำ ชเยนเหวี่ยงแตกพลั๊ก กลัวลูกสาวผู้ใหญ่บ้านจมน้ำตาย

‘ขึ้นมาเดี๋ยวนี้’

แต่เด็กหญิงตัวเล็กไม่สนใจ เจ้าหล่อนลุยน้ำลึกลงเรื่อยๆ และหายวับไปกับตา

แว่นสายตาของเขาเลื่อนลงมาจนถึงปลายจมูก ชเยนลืมเสียแล้วว่าเขาคควรตันมันขึ้นไป ถ้าชินบปล่อยไว้อย่างนี้ อีกไม่ช้าไม่นานมันคงได้เลื่อนจนหลุดตกพื้นเป็นแน่ จริงอยู่ว่าเขาชอบว่ายน้ำ แต่เขาชอบว่ายน้ำ

เฉพาะน้ำทะเลเท่านั้น น้ำจืดเนี่ยเขาไม่ชอบเลยสักนิด!

แต่ว่า...

เด็กชายวางสมุดภาพลงบนพื้น ถอดรองเท้าวางไว้คู่กัน ถอดเสื้อออกพับเป็นสี่เหลี่ยมจนเรียบร้อย แล้วก็เอ่อ...มือซึ่งกำลังถอดกางเกงซังก อันที่จริงตั้งแต่โตเป็นหนุ่ม เขาไม่เคยถอดเสื้อผ้าให้ใครเห็นอย่างว่าแต่ผู้หญิงเห็นเลย แม้แต่คุณพ่อกับคุณแม่ของเขา เขายังไม่เคยถอดเสื้อผ้าต่อหน้าท่านทั้งสอง

แต่ว่าอีกที...เด็กคนนั้นป่านนี้อาจมรณะตายไปแล้ว เขาควรเลิกสิ่งเลวที่จะถอดกางเกงไม่ใช่หรือไง ชยเนตตั้งใจถอดเสื้อผ้างนเหลือเพียงกางเกงชั้นในเท่านั้น จากนั้นจึงถอดแว่นสายตา หยิตาเพ่งมองลำห้วยกลางตะโกนเสียงลั่น

‘นี่เธอ ขึ้นมาได้แล้ว’

ผิวหน้าึงสนิท

‘พวกเด็กบ้านนอก ทำอะไรไม่รู้จักคิด เตื่อตร้อนฉันจริงๆ’ ชยเนบ่นงึมงำ ถ้าพวกผู้หญิงมีสายเลือดแบบสัตว์ทะเล เขาคงไม่ต้องห่วงอย่างนี้ นี่อะไรกัน ไม่ไหวเลยจริงๆ

‘เฮ้ย!!!!’

อะไรบางอย่างพุ่งขึ้นจากใต้น้ำ ชยเนซึ่งเตรียมตัวกระโจนลงห้วยร้องลั่น ถึงสายตาเขาจะลั่น แต่ภาพรางๆ ที่เห็นนั้นช่างเหมือน... เหมือน...

‘นี่ปลา เป็นยังไงล่ะ ฉันจับมันได้ด้วยมือเปล่าจริงๆ นะ’

โอ้ไม่...ชยเนเพ่งสายตาคือครั้ง ไม่ว่าจะอย่างไร ไม่ว่าจะหันไปหยิบแว่นมาสวมแล้วก็ตาม เขาก็ยังคงเห็นเด็กหญิงคนนั้นเป็น...

‘ปลากระโทงแทง!’

ชยเนเซถอยหลัง ลืมเสียสนิทว่าตนเองเหลือเพียงแค่กางเกงชั้นใน หัวใจของเขาลั่นไหวจนถ้าไม่ยกมือกดมันไว้ เจ้าก้อนเนื้อเล็กๆ

คงได้กระเด็นหลุดออกจากผิวหนังเป็นแน่! โอ้...หึ่งๆ ที่เป็นน้ำจืดแท้ๆ
หึ่งๆ ที่เกิดในภาคอีสาน แต่ว่า...อ้า...ใช่แล้ว ในที่สุดเขาก็พบผู้หญิง
ที่มียื่นของสัตว์ทะเล ปราดเปรี้ยว แข็งแรง ว่องไว ฟุ้งขึ้นจากใต้น้ำ เท
อะไรอย่างนี้

นาที่นั้นชายน้อยอยากให้อัจฉริยะมีอายุแค่สิบสี่ปีเลยจริงๆ อยาก
จะจับแต่งงานให้รู้แล้วรู้รอดไป!

ชายน้อยออกมาอย่างลึมตัว ถึงห้วยที่อยู่ตรงหน้ามิใช่หน้าทะเล
สำหรับเขาแล้วขอแค่นี้เธออยู่ในนั้น เขาก็รับรู้ได้ถึงความเค็มขึ้นมา
ทันที จินตนาการได้ถึงเกลียวคลื่นม้วนตัวเป็นฟองขาว ชั่วขณะที่หายใจ
เข้าออก เด็กหนุ่มได้ค้นพบรักแรกที่ชวนช็อกที่สุดในชีวิต และหลงรัก
เจ้าความรู้สึกแบบนี้มาจนถึงปัจจุบัน

บทที่ 2

หอยพักดีดี

ชเยนขอตัวกลับบ้านตอนพระอาทิตย์ตกดิน จีร์สยาเดินไปส่งเขา ถึงลานจอดรถหน้าหอยพัก รอจนท้ายรถเก๋งยุโรปลับหายไปจากสายตา จึงได้หันหลังกลับไป เดินขึ้นห้อง ระหว่างทางเธอก็สังเกตเห็นกล่อง วงจรปิดถูกติดตั้งตามจุดต่างๆ สร้างความมั่นใจให้ผู้เช่าหอยพักเรื่องความปลอดภัยว่าคุ้มเกินราคาที่จ่ายให้ที่แห่งนี้

หอยพักศรัทตั้งอยู่ในซอยวัชรพล เป็นหอยพักสูงห้าชั้น รูปทรงตัวแอล ด้านหนึ่งมีสามห้อง ส่วนอีกด้านที่ยาวกว่ามีห้าห้อง ห้องของเธอคือห้อง 402 เป็นห้องปีกด้านสั้นซึ่งเป็นฐานตัวแอล และเป็นห้องที่อยู่กึ่งกลางระหว่างห้อง 401 กับ 403 ซึ่งห้องพักทั้งสองนั้นมีผู้เช่าอาศัยอยู่ก่อนแล้ว ส่วนห้องของเธอเป็นห้องใหม่เอี่ยม จีร์สยาคือคนแรกที่เข้าพัก นับว่าดีไม่น้อย

ตลอดชีวิตหกเดือนที่ผ่านมา หอยพักไหนๆ ล้วนมีกฎเงื่อนงำโมโหที่แรกไม่ยอมให้เธอปลุกต้นไม้ (แค่ต้นจิ๋วๆ พวกมะละกอกับกล้วยเจ้าของหอยพักก็ปรับเธอแล้ว) ที่ที่สองยอมให้เธอปลุกต้นไม้แต่ไม่ยอมให้เธอทำกับข้าว (หาว่าแก๊สอาจจะระเบิดเป็นเหตุให้ไฟไหม้หอยพัก) ที่

ที่สามยอมให้ทำทั้งกับข้าวและปลูกต้นไม้แต่ไม่ยอมให้พื้นที่เธอสำหรับ
ออกกำลังกาย (หาว่าเสียงกระโดดเชือกของเธอดังรบกวนผู้เช่าหอพัก)
จิริสยาเช่าหอชั้นนี้ออกหอชั้นด้านขวา เหนื่อยหน่ายกับการหาที่อยู่
เมืองศิวิไลซ์นี้เหลือเกิน จนเวลาทำงานทำของเธอแทบไม่เหลือหลง
ไปได้แต่ใช้เงินเก็บในบัญชีธนาคารไปวันๆ ด้วยความมกุ่มใจ

"มะเขือจ๋า พริกจ๋า ตะไคร้จ๋า มะละกอลูกจ๋า โทวันโตคีนะลูก
ส่วนคะน้าก็โตเร็วๆ ให้แม่ได้มีโอกาสกินสักต้นนะคนดี" จิริস্যบอก
เมล็ดพืชที่เธอฝังดินในกระถางบนระเบียงหลังห้อง ก่อนจะรดน้ำแล้ว
ลุกขึ้นยืนยืดแขนขา

ถ้าไม่ได้ขยัน เธอคงหาหอพักใหม่เอี่ยมดึๆ ถูๆ อย่างนี้ไม่ได้
แน่ สำหรับเด็กบ้านนอกที่ชอบชีวิตเรียบง่าย การใช้ชีวิตในกรุงเทพฯ
ไม่สบายเลย จิริสยาใช้แขนเสื้อเช็ดหน้ามันๆ ของตน เดินออกจาก
ระเบียงหลังห้อง หยิบเสื้อผ้าเตรียมตัวอาบน้ำ

เสียงไซกัญแจประตูห้อง 401 ดังแว่วมา อันที่จริงเธออยากไป
ทำความรู้จักกับเพื่อนข้างห้องตั้งแต่วันนี้ แต่จากประสบการณ์ที่ผ่าน
มาตลอดหกเดือนในการใช้ชีวิตในหอพัก ทำให้เธอรู้ว่าชาวหอทั้งหลาย
ไม่ค่อยชอบสูงส่งกับเธอสักเท่าไร เพื่อนข้างห้องบางที่คงไม่ต่างกัน
คนพวกนี้แค่เห็นร่องเท้ากับเสื้อผ้าเธอก็ตัดสินเธอเสียแล้ว

จิริস্যามองเสื้อกล้ามสีมอซอ จากนั้นจึงเลื่อนสายตามองกางเกง
ผ้าฝ้ายซึ่งเย็บจากเศษผ้าที่เหลือจากการตัดเย็บของกลุ่มแม่บ้านใน
ชุมชน กางเกงแบบนี้เธอมีนับเป็นสิบๆ ตัว แบบเดี๋ยวนี้อะ ลีเดียวนี้อะ
ต่างแค่เศษผ้าบางชิ้นซึ่งต้องสังเกตให้ดีเท่านั้นว่ามันต่างกัน จนเพื่อน
ร่วมหอก่อนๆ เอาแต่คิดว่าเธอสวมเสื้อผ้าไม่เคยซัก ใส่ซ้ำ สกปรก
ไม่น่าคบหา ซ้ำเป็นพวกจินตนาการไร้สาระที่สุดซึ่งเธอเองก็ไม่อยาก
คบหาด้วยเช่นกัน

ผมสั้นแค่โดนน้ำจึงชุ่มโชกเร็ว จิริสยาใช้เวลาแค่ห้านาทีสำหรับ

อาบน้ำและสระผม ตอนที่เปิดประตูออกมานั้น ผมที่เซ็ดลวกๆ จึงเหลือแค่หมาดชื้นเท่านั้น ร่างโปร่งบางหยิบหนังสือหางานทำขึ้นมาเปิดอ่าน ตั้งใจว่าจะหางานประเภทพาร์ทไทม์ทำ เรื่องจะหางานประจำซึ่งงานประเภทนี้นั้นกว่าจะหาได้และกว่าจะได้เริ่มทำ เวลาห้าหกเดือนที่เหลือก่อนถึงกำหนดกลับหมู่บ้านอาจไม่พอ

ในวัยยี่สิบสามย่างยี่สิบสี่ปี เธอกำลังเดินเข้าใกล้ความฝันอันยิ่งใหญ่ที่สุด จีรัสยาซึ่งเรียนจบคณะเกษตรจากวิทยาเขตกำแพงแสนลุ่มตัวนอนบนที่นอนหลังเล็ก เพื่อนๆ ของเธอหลายคนก็คณะเกษตรล้วนมีความฝันในวิชาชีพที่พวกเขาทุ่มเทร่างกายและใจจนจบการศึกษาหลายคนกลับไปช่วยพ่อแม่ทำสวน ทำไร่ ทำนา ชายปุ้ย ส่วนเธอนั้นก็มีเช่นกัน เธออยากเป็นผู้ใหญ่บ้านที่ดีอย่างพ่อ

แค่หลังตاجرรัสยากก็ได้กลิ่นท้องทุ่ง เห็นภาพรวงข้าวสีทอง และควายสีเข้มแข็งแรงตัวใหญ่ เธอจะเป็นผู้ช่วยของพ่อ รอให้ลุงกำนันคนปัจจุบันเกษียณตำแหน่งในปีหน้า พ่อของเธอคงนอนมาได้เป็นกำนันคนถัดไปอย่างแน่นอน ส่วนเธอนั้น...ก็คงได้เป็นผู้ใหญ่บ้านต่อจากพ่อเช่นกัน ดังนั้นระหว่างรอลุงกำนันเกษียณ จีรัสยาจึงตั้งใจอย่างแน่วแน่ว่าจะเรียนรู้ทุกอย่างจากพ่อเอาไว้ให้มากที่สุด แต่แผนที่วางไว้มีอันต้องชะงัก เมื่อหลวงตากริง พระชราซึ่งเป็นที่นับถือของทุกคนในหมู่บ้านเดินมาจากวัดเพื่อมาพบพ่อกับแม่ เดือนถึงชะตากรรมของเธอที่คุณนายลิ้นจี่และผู้ใหญ่ยุทธนากลัวมาตลอด

ความจริงแล้วเธอควรหมดลมหายใจตั้งแต่อายุสองขวบ เมื่อป่วยหนักจนโคมาอยู่ในห้องไอซียู ไม่รับ ไม่รู้ และไม่มีสติใดๆ อีกต่อไป หลายคนบอกว่าเป็นกรรมที่ครั้งหนึ่งแม่ของเธอกดขี่ขูดรีดชาวบ้านจนๆ เก็บค่าเช่าที่นาแพงแสนแพง แต่กลับแบ่งผลผลิตให้น้อยแสนน้อย ทำให้พวกเขาอดอยากแค้น สบประชันให้แม่ต้องสูญเสียสิ่งที่รักยิ่งที่สุดในชีวิตเหมือนที่พวกเขาต้องเสียสิทธิ์ที่ดินทำกินให้แม่ของเธอ แต่

กระนั้นการที่เธอซึ่งเป็นแก้วตาดวงใจของแม่มยังมีลมหายใจอยู่เป็นเพราะได้ผลบุญของพ่อซึ่งเป็นคนดี ช่วยเหลือชาวบ้าน ได้รับคำอวยพรให้ครอบครัวมีความสุข พบแต่ความเจริญก้าวหน้า พรเหล่านี้ช่วยคุ้มชีวิตเธอไว้ แต่มันไม่มากพอจะลบล้างบาปกรรมผลพวงจากคำแช่งแช้งได้ ในตอนนั้นหลวงตากิ่ง เจ้าอาวาสวัดบ้านหนองเสือซ่อนได้แนะนำให้คุณนายล้นจี่แม่ของเธอบวชชีพรามณ์ อุทิศบุญกุศลให้เจ้าของคำสาปแช่งเหล่านั้น ขอโทษจากเจ้ากรรมนายเวร และคอยแบ่งบุญให้จรัสยาซึ่งยังเด็กเล็กนัก

‘แล้วอาตมาจะช่วยต่อชะตาชีวิตให้ลูกสาวของโยมทั้งสองอีกทอด’ ประดุมมีปฎิหาริย์ จรัสยาเริ่มรู้สึกตัวบ้างเป็นครั้งคราว แล้วอาการทุกอย่างก็เริ่มกระเตื้องขึ้นเรื่อยๆ จนครบสามเดือนที่แม่บวชชีพรามณ์ เธอก็กลับมาเป็น ‘หนูหย่า’ ของแม่ และเป็น ‘ไอ้หย่า’ ของพ่อ อย่างไรก็ตาม การกลับมาของเธอจะมีใช้ตลอดไป

‘แค่ยี่สิบสามปีเท่านั้น’ หลวงตากิ่งบอกผู้ใหญ่ยู่ทชนากับคุณนายล้นจี่ ‘ลูกของพวกโยมจะจากไปอีกครั้ง คราวนี้แม่แต่บุญกุศลจากโยมทั้งสองคนก็จะช่วยลูกของโยมไม่ได้ เพราะมันมาจากกรรมที่เขาจะสร้างในตอนที่ชีวิตอยู่’

แม่ของเธอร้องไห้ร้องให้ เชื่อว่าทุกอย่างที่เกิดขึ้นกับลูกเพียงคนเดียวนั้นมาจากบาปกรรมที่แม่ริตนาทาเร็นชาวบ้านไว้มาก แม่จึงประกาศลดค่าเช่าที่นาจนไม่ต่างจากการให้เช่าเปล่าๆ ฟรีๆ ทั้งยังไปวัดทุกวันพระไม่เคยขาด ทอดกฐินและผ้าป่าทุกปีอย่างสม่ำเสมอ สอนให้เธอรู้จักศีลธรรมอันดีงาม ส่วนพ่อนั้นคอยดูแลเธออย่างใกล้ชิด สอนให้เธอไว้ชีวิตสัตว์ทุกประเภท ปลูกฝังความคิดที่ว่าทุกสิ่งในโลกล้วนเป็นเพื่อนกัน หัดให้เธอเรียนรู้การเอาตัวรอด การป้องกันตัว และดูแลสุขภาพของเธอให้แข็งแรงอยู่เสมอ นับเป็นตลกร้ายมากที่นับตั้งแต่ออกจากโรงพยาบาล จรัสยาไม่เคยเจ็บป่วยใดๆ อย่างมากที่สุด

แค่ตัวร้อน ปวดหัววันสองวัน แต่แม่กับพ่อยังหัวนวิตกว่าสุขภาพร่างกายของเธอนั้นมิได้แข็งแรงอย่างที่เห็น

ลุงสุนัยกับป้าชไมพร คนใช้ที่ทำงานมาตั้งแต่สมัยแม่เป็นคุณนายของนายตำรวจใหญ่ประจำจังหวัดกลายมาเป็นพี่เลี้ยงของเธอ ไม่ว่าจะจิริสยาจะอยู่ที่ใด ต้องปรากฏเงาของสองคนนี้ตามดูแลอยู่ไม่ห่าง ปัจจุบันลุงสุนัยกับป้าชไมพรกลายเป็นสามีภรรยากันไปแล้ว ทั้งยังรักเธอประหนึ่งลูกสาวแท้ๆ ส่วนลูกชายที่มีด้วยกันหนึ่งคน ผู้ที่ตอนนีทำงานอยู่ในกรมอุตสาหกรรมในภาคตะวันออกนั้น...กลับรักอย่างตามมีตามเกิด จนจิริস্যารู้สึกผิดในอก

เวลาที่ผ่านไปปีแล้วปีเล่าอาจทำให้ทุกคนในหมู่บ้านลี้มเลื่อนคำทำนายของหลวงตากริง แม่แต่ตัวเธอเองก็หลงลี้มเลื่อนมันไปเช่นกัน แต่มีคนสามคนเท่านั้นที่ไม่ลี้มเลยสักนาทีเดียว นั่นคือพ่อ แม่ และภิกษุชรา

ทันทีที่เธอฉลองวันเกิดอายุครบยี่สิบสองปี แม่ก็เอาแต่แอบร้องไห้เจิบๆ ส่วนพ่อนั้นสั่งให้ลุงสุนัยกับป้าชไมพรคอยเฝ้าเธอไม่ให้คลาดสายตา แม่นั้นก็เอาแต่ไปวัดมิได้ขาด บางครั้งถึงกับไปวันเว้นวันเพื่อขอร้องหลวงตากริงให้ช่วยต่อชะตาชีวิตให้เธออีกครั้ง เมื่อใกล้ถึงวันเกิดอายุครบยี่สิบสามปีบริบูรณ์ หลวงตากริงจึงเรียกพ่อกับแม่ไปพบที่กุฏิ เพื่อบอกว่าวิธีสุดท้ายที่จะช่วยจิริสยาได้นั้นก็คือทำให้เธอตายไปเสีย แก่เคล็ดก่อนเรื่องร้ายจะเกิดขึ้นจริง ด้วยเหตุนี้ ทันทันที่เธออายุครบยี่สิบสามปีเต็ม พ่อกับแม่จึงแต่งชุดไว้ทุกข์ แขนวนรูปเธอไว้บนหิ้ง จัดงานศพของลูกสาวเจ็ดวันเจ็ดคืน ส่วนจิริสยาต้องออกจากหมู่บ้านก่อนฟ้าสาง ตรงสู่ที่ที่หลวงตากริงบอกไว้ว่า...

ให้ลูโกยมไปอยู่ที่ที่เขาจะลำบากที่สุด ที่ที่เขาเกลียดที่สุด ที่ที่โยมทั้งสองไม่มีทางเห็นหน้าเขา ไม่ได้ยินเสียงเขา ไม่รู้ว่าเขาทุกข์เขาสุขแค่ไหน โยมต้องปล่อยเขาไปให้เหมือนตายจากโยม จนกว่าเขา

จะผ่านพ้นเคราะห์หนักในครั้งนี้'

กรุงเทพฯ อาจเป็นเมืองฟ้าอมรของใครหลายคน แต่สำหรับผู้ที่ชื่นชอบทุ่งนา อากาศบริสุทธิ์ และการว่ายน้ำในห้วยของหมู่บ้านอย่าง จิรียา...ที่นี้จึงไม่ต่างจากความทรमानในนรก อากาศมีแต่ฝุ่น อาหารก็แพง ห้วยหนองคลองบึงก็มีแต่น้ำเน่า ชีวิตเธอจึงมีแต่ความเฉา ทั้งงานก็หาไม่ได้ ทำอะไรมีแต่ตกต่ำไปเสียทุกอย่าง กระทั่งอยู่หอพักยังโดนไล่ออกทุกที เงินในสมุดบัญชีร่อยหรอ แพบต้องอาศัยสะพานลอยเป็นที่ซุกหัวนอน โชคยังดีที่เธอมีชเยนคอยช่วยเหลือ นับว่าเจ้ากรรมยังไม่ใจร้ายกับเธอเต็มพิกัดเสียทีเดียว

จิรียาถอนหายใจ หญิงสาวลูกจากที่นอนซึ่งตนนอนก่ายหน้าผากทอดถอนใจละห้อยให้ ปิดประตูระเบียงลงกลอนจนเรียบร้อย เหลือแค่หน้าต่างสองบานที่เปิดทิ้งไว้ จากนั้นจึงปิดไฟ แล้วกลับมาล้มตัวนอนพอห้องมืดมิด ทุกสิ่งทุกอย่างก็คล้ายเงียบสงัด เสียงมอเตอร์พัดลมที่น่าจะดังอยู่ข้างอย่างเคยคืนกลับมิได้ส่งเสียงใดๆ มันช่างเงียบ...เงียบจนเหมือนกับป่าช้า

มีเสียงกุกกักดังมาจากห้องน้ำที่เปิดประตูแง้มไว้ นำประหลาดนัก ทั้งที่ภายในห้องนี้มีมืดมิดแล้ว ภายในห้องน้ำซึ่งเธอมองผ่านประตูที่แง้มอยู่นั้นกลับมืดมิดยิ่งกว่า ความมืดยิ่งกว่าความมืด ความลึกลับยิ่งกว่าความลึกลับ ดูวันนี้เธอคงจัดห้องจนเหนื่อยเกินไป สมองจึงได้จินตนาการเรื่องผิดเพี้ยนหลอกลอนอย่างนี้ จิรียาขมตา บังคับตัวเองให้รีบหลับเสียโดยเร็วแม้ชนออ่อนบนแขนทั้งสองข้างจะลุกชันแล้วก็ตาม

จู่ๆ เธอก็ได้ยินใครบางคนร้องเพลง อารมณ์คร่ำครวญชวนให้น้อยเนื้อต่ำใจในความรัก เผื่อรอคนที่มิใช่เจ้าของให้มาพบ ช่างเป็นเนื้อเพลงเสียดแทงความรู้สึกของจิรียาผู้เคารพศีลธรรมเหลือเกิน แต่เอาเถอะ คนร้องคงร้องแค่รอบเดียวเท่านั้น อีกสักเดี๋ยวเพลงคงจบลง

หญิงสาวข่มตาหลับอีกหน คราวนี้เธอเริ่มนับฝูงควาย แต่ก็ยังหลับๆ ตื่นๆ เพราะเสียงร้องเพลงคร่ำครวญปนสะอื้นให้ที่ยิ่งตึกก็ยิ่งโหยหวน ไม่เกรงใจใคร ร้องวนเวียนอยู่อย่างนั้นจนเช้า

รองเท้าห้อง 403 เพิ่มขึ้นมาอีกหนึ่งคู่ ส่วนหน้าห้อง 401 มี รองเท้าเส้นสูงปริตสีแดงแปร๊ดหนึ่งคู่วางไว้เช่นกัน ดูท่าเพื่อนร่วมปีก ของเธอนั้นยังไม่ได้ออกไปไหน

เมื่อคืนนี้เธอไม่รู้หรือว่าใครเป็นคนร้องเพลง เพราะสิ่งสำคัญ ที่สุดคือแม่เสียงจะดีแค่ไหนแต่ถ้าทำให้คนที่หลับง่ายหลับตายอย่าง จิรัชยานอนกระสับกระส่ายตลอดทั้งคืน จากที่เพราะก็กลายเป็น หนาวหุอย่างร้ายกาจ!

เฮ้อ... ถ้าคืนพรุ่งนี้เพื่อนข้างห้องเธอยังร้องเพลงไม่รู้จักเกรงใจ ผู้คนอย่างนี้อยู่อีก ที่นี้อาจกลายเป็นหอพักที่แย่ที่สุดกว่าหอพักอื่นๆ ที่เธอเคยอยู่มากก็เป็นได้

จิรัชยาถือรองเท้าก็ฟ้าออกมาจากห้อง คุณเข่าลงผูกเชือกรองเท้า จากนั้นจึงล็อกประตู เก็บกุญแจใส่กระเป๋ากางเกง เดินถือที่กระโดด เชือก วิ่งลงบันไดหอพัก ต่างจากผู้เช่าหอคนอื่นๆ ที่แต่งตัว หิ้วกระเป๋า เตรียมออกไปทำงานบริษัท แต่เอาน่า เธอกะว่าบ่ายนี้จะไปทำงาน पार्टไทม์แถวๆ หน้าปากซอยอยู่แล้ว ไม่ได้ซีเกียจอะไรหรอก

ตามที่ชเยนบอกไว้ว่าเขาได้สอบถามผู้ดูแลหอพักที่ชื่อ 'อรวี' มา ตั้งแต่ติดต่อขอเช่าห้อง ว่าจิรัชยาขอพื้นที่เล็กน้อยสำหรับออกกำลังกาย ตอนเช้า ผู้ดูแลหอพักจึงแนะนำลานจอดรถให้ เหตุนี้เองหญิงสาว ผมงซอยสั้นกุด ตัดหน้าม้าสั้นเต๋อ จึงมุ่งตรงไปยังลานซีเมนต์ ขอแค่ พื้นที่ว่างสักนิด เธอจะพยายามไม่เหวี่ยงเชือกไปถูกรถจักรยานยนต์ หรือไม้กักรถยนต์ของชาวบ้าน เธอจะใช้พื้นที่อย่างจำกัดจำเขี่ยที่สุดด้วยความเกรงใจ

นำแปลอีกหนึ่งเรื่อง ถึงกรุงเทพฯ จะขึ้นชื่อว่าเป็นเมืองแห่ง
ควันพิช แต่อากาศยามเช้ากลับไม่เลวสักเท่าไร จีรัสยาเงยหน้าปล่อย
ให้แสงแดดที่มีเพียงรำไรสาดกระทบใบหน้า ก่อนร้องลั่นเมื่อนกน้อย
ตัวหนึ่งบินผ่านพร้อมปล่อยของเสีกลงมาเต็มรัก!

"บ้าจัง!" หญิงสาวยกชายเสื้อเชิ้ตอีก ไม่น่าลืมหันทีมีความสุขเลย
จริงๆ เพราะตั้งแต่ออกจากหมู่บ้าน เมื่อใดที่เธอมีความสุข เมื่อนั้น
ความช่วยเหลือจะมาเยือนเสมอ

"ปนฉี่มาด้วยหรือเปล่าก็ไม่รู้"

ตากลมโถมองหาก็อกน้ำ หวังลึกๆ ว่าน่าจะมีอยู่บ้าง ก่อนจะยี้ม
กว้างเมื่อพบว่าสิ่งที่ต้องการนั้นอยู่ไม่ไกล จีรัสยาเดินปรีไปทันควัน
จัดการล้างหน้าจนเรียบร้อย จากนั้นจึงหมุนกาย เดินตรงไปยังลานว่าง
ซึ่งเธอจับจองไว้ในใจมาแต่แรก

ใครคนหนึ่งเดินตัดหน้าเธอไป อันที่จริงจะเรียกว่าเดินตัดหน้า
ก็ไม่ถูกเสียทีเดียว เพราะนอกจากจะเดินเฉี่ยวเธอไปแล้ว เขายังชิง
พื้นที่จิวๆ ที่เธอหมายตาไว้อีกด้วย!

อ้ายยยย เธอควรโกรธใช่ไหม

คนที่รักการออกกำลังกายอย่างเธอและไม่ได้ยึดเส้นยึดสาย
มาสองเดือนเพราะหอบพักก่อนหน้านี้สั่งห้ามเธออย่างเด็ดขาด น่าจะทำ
ให้จีรัสยาทุกข์ทรมานมากพอจะกระโจนชกหน้าคนที่บังอาจแย่งพื้นที่
สำหรับกระโดดเชือกของเธอ แต่ว่า...ทั้งที่สวมเสื้อวอร์มสีด่าอยู่แท้ๆ
แต่เธอกลับรู้สึกได้ถึงความร่าร้อนจากกล้ามเนื้อและแขนที่แสนแข็งบั้ง
สะโพกพิตนาตีแทบจะทันที่ที่คนตรงหน้ากระโดดเชือกอย่างรวดเร็ว
ฟว๊บๆๆๆ

หัวใจของเธอเต้นเป็นจังหวะที่เชือกนั้นฟาดลงบนพื้น ตลอดเวลา
ที่เธอออกกำลังกายมา จะกับพ่อหรือกับพวกผู้ชายในชมรมกีฬา เธอ
ยังไม่เคยเจอใครที่กระโดดเชือกได้เร็วเท่าคนคนนี้เลย!

เช็กซีจ้ง

"ว้าว! โชคดีแต่เช้าเลยเรา" เสียงตะโกนของผู้เช่าหอคนหนึ่งดังมาจากชั้นสอง "วู้! คุณหัวหน้า รมภ. มีแฟนหรือยังคะ ฉันยังโสดอยู่นะ คิกๆ"

อ้อ...เขาเป็นหัวหน้า รมภ. ของหอพักแห่งนี้ละเอง

"ใครว่าไม่มีแฟน กลับเข้ามาได้แล้ว ชอบจังนะ ผู้ชายล่ำเนี่ย!"

อ้าว เวิร์กกรรมซะแล้ว มีแฟนอยู่กับตัวยังริเฟลิร์ตผู้ชายอื่นอีกหรือนี่!

จิรัสยาแหงนหน้ามองชายหนุ่มตัวพอมบาง ผู้เดินออกมาจากผู้หญิงคนนั้นกลับเข้าห้อง ขณะที่ด้านหลังของเธอนั้น เสียงหัวเราะหึๆ ของใครอีกคนดังลอยแว่วมา

"อย่าตกใจเลยครับ ผัวเมียคู่นี้ก็เป็นอย่างนี้ละ คนที่ขึ้นกันหมดแล้ว"

พอเจ้าของประโยคนั้นเดินมาถึง จิรัสยาจึงส่งยิ้มให้ คู่หน้าเขา ขึ้นมาทันที

"ลุงนี่เอง เมื่อก่อนขอบคุณมากนะจ๊ะที่ช่วยหยกกับพี่เซนจนของขึ้นห้อง"

"ด้วยความยินดีครับ ผมก็จะได้ทำความรู้จักคุณกับแฟนด้วย"

"อ้อย ไม่ใช่แฟนหรอกจ๊ะ เป็นพี่ชายกับน้องสาวกันมากกว่า"

"เหรออครับ" พัลลภ เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยอีกคนของหอพักอมยิ้ม สีหน้านั้นแสดงออกใจแจ่มแจ้งว่าไม่เชื่อคำพูด 'พี่น้อง' ของจิรัสยา

"จริงๆ จ๊ะลุง เมื่อก่อนพี่เซนก็กลับไปนอนที่บ้านของเขา ลุงก็เห็นนี่นา หนูนะยังโสดอยู่จ๊ะ"

เพราะรอยยิ้มสดชื่นรับกับนัยน์ตาสดใส จึงทำให้ใบหน้าवलเนียนดูไม่ผิดไปจากเด็กวัยรุ่นแรกสาว มิใช่ชนิดที่เพิ่งจบจากมหาวิทยาลัย

ถ้าพัลลภไม่ได้อ่านประวัติของเธอมาก่อน คงได้หลงคิดว่าผู้หญิงตรงหน้า เป็นเด็กนักเรียนมัธยมปลายหรือไม่ก็เด็กเตรียมสอบเข้ามหาวิทยาลัย เท่านั้น คู่สนทนามองอุปกรณ์กระโดดเชือกในมือบาง เล็กคิ้วสูง แปลกอกแปลกใจ

"เอ๊ะ? คุณมาออกกำลังกายหรือครับ"

"หนูชอบกระโดดเชือกนะจ๊ะลุง ที่เก่าเขาไม่อนุญาตให้ทำ เขาว่า มันรบกวนเพื่อนร่วมหอ สงสัยพื้นแต่ละชั้นมันจะบางจนเก็บเสียงไม่มีดี"

"ที่นี่เราก็ไม่อนุญาตให้ออกกำลังกายในห้องพักครับ แต่ให้ใช้ ลานจอดรถตรงนี้แทน ถึงอย่างนั้นก็ต้องไม่ให้เกาะรถคนอื่น" พัลลภ แนะนำอย่างใจดีทันทีที่เข้าใจจุดประสงค์ของเธอ "หรือไม่กี่ช่วงเย็นๆ สิครับ ด้านหลังจะมีต้นไม้ อาศัยร่มตรงนั้นเป็นที่ออกกำลังกายได้ เหมือนกัน"

เสียงกระโดดเชือกหยุดไปแล้ว ช่างเป็นคนที่ใช้เวลาเพียงแค่นิดเดียวเท่านั้น แต่กลับกระโดดได้พันครั้งอย่างไม่น่าเชื่อ จิรস্যาละลายตาจากคู่สนทนา เธอมองผู้ชายในชุดวอร์ม

"เขาเคยเป็นนักกีฬามาก่อนหรือเปล่าจ๊ะลุง"

"ไม่เชิงซะทีเดียวหรอกครับคุณ"

"แต่ท่าทางเขาแข็งแรงมากเลย โดยเฉพาะต้นคอ"

"เขาว่าเขาออกกำลังกายเพื่อรักษาสมดุลกับพลังกำลังนะครับ เพื่อเกิดเหตุการณ์อะไรจะได้ไม่พลาด"

"ที่นี่มีเรื่องจน รมภ. ต้องคอยเตรียมร่างกายให้พร้อมรบด้วย หรือจ๊ะลุง"

พัลลภบึ้งยิ้มกว้างใจดี "ไม่ถึงกับรบราอะไรหรอกครับคุณ แต่เพื่อภาพลักษณ์เท่านั้น รมภ. รูปร่างแข็งแรงย่อมดีกว่าอ้วนๆ ลงพุง นะครับ"

จิรস্যามองร่างกายของพัลลภบ้าง เห็นจะจริงดั่งว่า เพราะท่อนแขน

ที่พันชายแขนเสื้อสั้นสีดำซึ่งเป็นเครื่องแบบของ รปภ. หอพักแห่งนี้ นั้นปรากฏมัดกลมเนื้อได้รูปสวยไม่เลว ดูท่าว่า รปภ. ที่นี่จะแตกต่าง จากที่อื่นๆ อย่างเห็นได้ชัด หรือแม้แต่ยามหน้าประตูหอพักก็ยังมีผอม แห่ง มีได้แข็งแกร่งอย่างพวกเขา

"คนละบริษัทกันนะครับ ยามในป้อมนั้นเป็นคนแถวนี้ เป็น ลูกจ้างของเสี่ยสมชัย พ่อของเจ้าของหอพักนะครับคุณ" พัลลภซึ่งมอง ตามสายตาของเธอไปยังป้อมยามหน้ารั้วอธิบายอย่างคนช่างคุย

"อ้อ มีน่าละ ลักษณะท่าทางต่างกันจังเลยนะจ๊ะ"

"คุณออกกำลังกายเถอะครับ แดดชุกเริ่มแรงแล้ว" รปภ. ้วยสี่สิบ ต้นๆ แขนมองท้องฟ้า "ผมมัวแต่ชวนคุย ประเดี๋ยวคุณไปทำงาน ไม่ทันกันพอดี"

"หนูตงงานจ่ะ" จิรัศยาบอกอย่างไม่ทุกซ์ไม่ร้อน "ลุงพอจะรู้อ่าง ใหม่ว่าแถวนี้มีที่ไหนรับสมัครงานบ้าง"

"แถวนี้หรือครับ..." พัลลภซึ่งเคยอ่านประวัติของจิรัศยามาก่อน ชมวดคิ้ว "งานระดับปริญญาตรีมันหายาก ไ้อ้ผมก็ไม่ค่อยรู้อะไร เเท่าไ้หร"

"หนูไม่สมัครวุฒิ ป.ตรี หรอกจ้ะลุง เอาสัก ม.สาม หรือไม่ก็ ม.หก พอจ้ะ"

"เอ๊ะ แต่ว่า..."

"อะไรหรือจ้ะ"

"เปล่า...เปล่าครับ ไม่มีอะไร" พัลลภรีบปฏิเสธ ยิ้มอย่างใจดี เช่นเคย "เอาเป็นว่าถ้าผมเห็นเขาประกาศ ผมจะรีบมาบอกคุณแล้ว กันนะครับ"

เพราะเห็นรอยยิ้มคู่สนทนาอดลึกลงทางตาปรากฏริ้วราวอย่าง ผู้ที่อารมณ์ดีอยู่เป็นนิจ จิรัศยาจึงบังเกิดความคิควาบอย่างหนึ่งขึ้น มาว่าถ้าเธอปรับตัวเข้ากับทุกสิ่งทุกอย่างในหอพักแห่งนี้ได้ ทั้งคน สัตว์

หรือแม้แต่กับสิ่งของ เธอก็จะสามารถยุติการถูกเชิญออกจากหอได้
เสียที

เกาะหอพักที่นี้ไว้ให้แน่นนะยัยหยง

หญิงสาวบอกตัวเอง จะหาที่ที่กฎไม่เยอะแยะ ไม่รัดแน่น ทั้ง
ยังเป็นหอใหม่เอี่ยมขนาดนี้ได้ที่ไหนอีก รับรองว่าไม่มีไม่มี!

ว่าแล้วร่างบางก็โปรยยิ้มใสซื่อน่ารักอย่างที่สุด แล้วเอ่ยอย่าง
อ่อนน้อมสุดชีวิตว่า

"ลุงซื้อเล่นอะไรจ๊ะ"

"ลมหครับ"

"ขอบใจจ้ะลุง คิดซะว่าหนูเป็นหลานคนหนึ่งของลุงเถอะจ๊ะ มี
อะไรก็บอกก็เตือนหนูได้เสมอเลยนะลุงลมห"

บทที่ 3 บริหารเสน่ห์

ความที่ตั้งใจแล้วว่าจะไม่ยอมออกจากหอพักแห่งนี้แน่ๆ จิรัสยา จึงพยายามหางานในละแวกใกล้เคียงแถวที่พักตัวเอง นับตั้งแต่สาย จนบ่ายคล้อย เธอเพียรเดินมองป้ายรับสมัครงานตามหน้าร้านต่างๆ จนท้ายที่สุดจึงลงเอยที่ป้ายเล็กๆ ซึ่งติดประกาศอยู่บนกระจกหน้า คลินิกรักษาสัตว์ กลางซอยวัชรพล

ตั้งแต่เด็กจนโตเธอคลุกคลีมาหมดแล้ว ไม่ว่าจะเป็นแมว หมา หมู หนู ปลา ไก่ เป็ด ห่าน กระจ่าย กระจอก งู วัว ควาย เธอล้วน สัมผัสมาหมดทั้งสิ้น เจ้าของร้านถึงกับอ้าปากค้างตอนฟังจิรัสยา สาธยายว่าเธอเองเคยแม้กระทั่งทำคลอดลูกวัว ก่อนจะบอกว่าหน้าที่ ของจิรัสยานั้นคือแค่พาสุนัขหรือแมวที่เจ้าของมาฝากไว้ไปเดินเล่น ส่วนเรื่องทำคลอด ผ่าตัด ทำหมันนั้นเป็นหน้าที่ของสัตวแพทย์

"ไม่ใช่งานหนักหนอะไรรอก พอทำได้ไหม" สัตวแพทย์เจ้าของ คลินิกถาม

"ได้จ้ะ งานแบบนี้สบายมาก"

"ค่าแรงเป็นรายวัน จะจ่ายให้เฉพาะวันที่มาทำ แต่ถ้าหยุดบ่อย

หรือหยุดติดๆ กันไม่ได้นะ ตกลงไหม"

"ได้จ๊ะ หนูอยู่หอพักในซอยนี้แหละจ๊ะคุณหมอ"

เมื่อเธอรับปากดีที การตกลงว่าจ้างจึงจบลงอย่างรวดเร็ว ซึ่ง จิรัศยาจะเริ่มงานในวันรุ่งขึ้น

"ห้ามดีใจนะไอ้หย่า" เสียงหวานบอกตัวเองระหว่างเปิดประตู คลินิก

ยิ่งอายุออกห่างจากเลขยี่สิบสามปีคุณยี่วันคุณยี่เดือนคุณยี่นาที่ มากขึ้นเท่าไร เธอยิ่งพบเจอแต่เรื่องโชคร้ายมากขึ้นเท่านั้น ถ้าเธอ ดีใจ...เธอจะเจอโชคร้าย แล้วถ้าเธอพบโชคร้าย เธอก็จะต้องอยู่กับ มันจนกว่าเธอจะเศร้าจนถึงขีดสุด หรือจะพบเรื่องที่โชคร้ายยิ่งกว่า

รถในซอยวัชรพลมากขึ้นตามเวลาที่หมุนไปข้างหน้า จิรัศยาแวะ ตลาด เธอเลิกกล้วยทอดไว้ตั้งแต่ตอนเดินออกไปหางานทำแล้ว ตั้งใจ ว่าหากลับนั้นจะซื้อถุงละสิบบาทสักสามถุง เพื่อนำไปผูกมิตรกับคนใน หอพักที่หมายตาไว้ และนำไปเป็นสินน้ำใจ ติดสินบนล่วงหน้ากับลุง พัลลภ ปรปภ. ประจำหอพัก

พัลลภถึงกับตาโตเมื่อเห็นเธอส่งถุงกล้วยทอดให้เขา เจ้าหน้าที่ รักษาความปลอดภัยของหอพักผู้กำลังยืนคุยกับผู้หญิงวัยสามสิบกว่าปี แต่งหน้าจัดแต่สวมเสื้อแม่บ้านประจำหอ รับของฝากจากเธอด้วย สีหน้าแปลกใจ

"อะไรกันครับคุณ"

"กล้วยทอดจ๊ะ หนูเห็นมันน่ากิน เลยซื้อมาฝากลุงนะจ๊ะ" แล้ว เธอก็บอกเขาอีกหน่อยว่าตอนที่เดินผ่านตลาดนั้น กล้วยทอดในกระทะ ดูน่ากินมากแค่ไหน "กลิ่นหอม หอม กล้วยก็ไม่ดิบไม่อม แป้งเกาะ ทั้งชิ้น ใส่ขาขวากับงาดำก็เยอะ ลองกินสิจ๊ะลุง"

"ขอบคุณมากเลยครับคุณ"

"ไม่เป็นไรจ๊ะ หนูไปก่อนนะจ๊ะลุง"

สร้างมิตรสัมพันธ์เข้าไปไฉ่หยา ต่อไปภายภาคหน้าเวลาเธอทำผิด พัลลภจะได้เอาหูไปนา เอาตาไปไร่ หรือไม่ก็มาเตือนเธอให้รู้ตัวก่อน ถูกเจ้าของหอเชิญออก ช่างเป็นการหาทางตั้งรับที่เยี่ยมยอดอะไร อย่างนี้ จิรัสยาเดินขึ้นบันได ฮัมเพลงเบาๆ ไช้กัญแจเข้าห้อง ล้มตัวลงนอนแผ่หลาบนเตียง

"เหนื่อยชะมัด แดดกรุงเทพฯ มันแผดเผาจริงจริง"

จู่ๆ เธอก็ยกศีรษะขึ้นจากหมอน เงี่ยหูฟังเสียงอะไรบางอย่าง แต่ดูเหมือนมันจะส่งตมาจนกระทั่งเสียงอะไรก็ได้ยิน

"แปลกจัง" จิรัสยาพึมพำ ลุกจากที่นอน ออกไปยืนตรงระเบียงห้อง พอถึงตรงนั้น เสียงจ๊อกแจ้กก็ดังซรม แต่พอเดินกลับเข้าห้อง ก็เงียบสงบดังเดิม

"หรือห้องนี้มันจะเก็บเสียง"

แต่ว่ามันเก็บมากเกินไปไหม

ก็อกๆ

ใครคนหนึ่งเคาะประตูห้องนอน จิรัสยาสะดุ้งตื่น บัดความคิด วุ่นวาย ตะโกนถามเสียงลั่นตามนีสัย "ใครคะ"

"พี่เองครับหยา"

"พี่เชน?" หญิงสาวแปลกใจ เปิดประตูโผล่หน้าออกไป ถามอย่างอดไม่อยู่ "ยังไม่เลิกงานเลยนี่ ทำไมมาเร็วจัง"

ชเยนตันแวนสายตา ผมสีเข้มใส่เสื้อเจจอนเรียบแบล็ค ทวีเป๋ปาด หน้าผากกว้างที่ซึกจะกว้างขึ้นทุกปี กระจกนั้นเขาก็ยังดูดี เหมือนเด็กเรียน ลูกคุณหนูจนจิรัสยาอมยิ้ม

"อย่าบอกนะพี่เชนว่าหนึ่งงานที่กรมมานะ"

"หยาดครับ นี่มันหกโมงกว่าแล้วนะ พี่ไม่ได้หนึ่งงาน เลิกงานพี่ ก็ปิ้งรถมาเลย"

"หกโมงเย็น?" จิรัสยาหน้าเหลือ

"หกโมงสามสิบเจ็ดนาทีกับสิบห้าวินาทีครับ" ซเย็นก้มดูนาฬิกา
 ตอบละเอียดยิบตามนิสัย จากนั้นจึงเลิกคิดด้วยความแปลกใจที่ภายใน
 ห้องพักของหญิงสาวมีตสนิท "แล้วนี่หยาไม่เปิดไฟเลยหรือ หรือว่า
 หลับครับ พี่มาปลุกหรือเปล่า"

"เอ๋?..."

ห้องของเธอมีมิติตึงนั้ก หญิงสาวได้แต่เกาศีระระมากขึ้น ก็เธอ
 เพิ่งกลับเข้าห้องเองนี่นา ตอนมาถึงยังเพิ่งจะบ่ายสามโมงเศษๆ เธอ
 ลืมตัวนอนพักตาประมาณห้านาที จากนั้นก็ล้างหน้า แล้วก็ยืนคิดอะไร
 บางอย่างนิดๆ หน่อยๆ ว่าห้องมันเงียบไป สิริรวมเวลาพวกนั้นมาก
 สุดก็แค่สิบห้านาที ไม่น่าจะเป็นชั่วโมงๆ ได้ ขึ้นยืนนานขนาดนั้นเขาเธอ
 ได้เป็นตะคริวพอดี

"โอ๊ยยยยย"

ไม่ทันขาดคำ น้องข้างขวาของเธอก็เป็นตะคริวขึ้นมา จีรัสยาร้อง
 ลั่น ล้มลงบนพื้น ทำเอาซเย็นตกใจ รีบจับขาข้างนั้นของเธอไว้

"เป็นอะไรไปครับหยา"

"ตะคริว"

"ไหนครับ พี่นวดให้ มียาหม่องไหม" ซเย็นพยายามประคอง
 เธอให้ลุกขึ้น แต่จีรัสยาเอาแต่ส่ายหน้า ลูกไม่ไหวจริงๆ

"โอ๊ย พี่เซน หยาเจ็บมากเลย"

"ยาหม่องอยู่ไหนหยา"

"ในห้อง ตรงหัวนอน ไม่มีสิ ในกระเป๋าเสื้อผ้าจะ หยา ยังไม่ได้
 ี้ออกเลย"

ซเย็นคลำผนังห้อง โชคดีที่จีรัสยานั่งอยู่ใต้กรอบประตูห้อง
 แสงไฟจากโถงทางเดินด้านนอกจึงสว่างเข้ามาถึงข้างใน ชายหนุ่มเพ่งมอง
 ผ่านแว่นสายตาดำจนเจอสวิทช์ไฟ

"พี่เซนเร็วๆ หน่อย หยาปวดมาก โอ๊ย เจ็บจัง"

"ครับๆ พี่หาก่อนนะ"

จิรัสยาพยายามกดก้อนแข็งๆ ใต້น่องของเธอ แต่พอเธอปล่อยขยับตัว ก็อนไ้ต้มือเธอก็แข็งขึ้นอีกจนต้องร้องครางออกมา

"คุณเหยียดขาเองได้ไหม"

ใครคนหนึ่งเอ่ยขึ้นเหนือศีรษะเธอ เสียงของเขาทุ้มต่ำ ให้ความรู้สึกเหมือนสายน้ำที่สงบนิ่งแสนคุ้นเคย จนจิรัสยาซึ่งครางอยู่นั้นเงยหน้ามองเขา หลงลืมความเจ็บปวดไปชั่วอึดใจ

เขามีผิวสีน้ำผึ้งและตัวสูงหล่อเกิ้น ไโรหนวดกับตอเคราสั้นๆ พรางใบหน้าหล่อเหลาไปเกือบครึ่ง แต่นั่นไม่อาจปกปิดนัยน์ตาคมกริบของเขาได้ เขาย่อกายลง สะโพกสอบของคนผู้นั้นช่างให้ความรู้สึกถึงความเป็นผู้ชาย หุ่นเพรียวแต่แข็งแรงแบบนักกีฬา เขาคุกเข่าไม่พูดไม่จา มือสากหนาจับข้อเท้าเธอไว้ เอ่ยขอร้องอย่างสุภาพ จากนั้นจึงจับขาเธอเหยียดตรงจนจิรัสยาร้องลั่น

"โอ๊ย!"

เสียงร้องของเธอทำให้เขเยนซึ่งพยายามค้นหายาหม่องปราดมาอยู่ข้างกายหญิงสาว นิ้วมือได้รูปสวยอย่างผู้ที่ไม่เคยทำงานหนักบัดมือหนาของอีกฝ่ายที่จับปลายเท้าของเธอไว้ ตะคอกเสียงลั่น

"ทำอะไร ปล่อยมือของแกเดี๋ยวนี!"

"เมื่อคุณเป็นตะคริว คุณต้องเหยียดขาให้ตรงที่สุด แล้วดึงปลายเท้าโน้มเข้าหาตัวเองให้มากที่สุด" ผู้ที่จับขาเธออยู่ไม่สะทกสะท้านต่อน้ำเสียงของเขเยน เขาวางมือซึ่งถูกปิดอย่างรังเกียจกลับที่จุดเดิมบนปลายนิ้วเท้าของจิรัสยา ใบหน้าคมเข้มก้มมองก้อนเนื้อแข็งตรงปลีน่องแนวฟันสีขาวสะอาดตัดกับริมฝีปากกระด้างสีคล้ำระหว่างที่เขาอธิบายต่อ

"ทำอย่างนี้สักพัก แรกๆ จะเจ็บ แต่นี่คือวิธีการรักษาที่ถูกต้องเอาละ ผมว่าคุณน่าจะหายแล้ว"

จริงด้วย ตะคริวของเธอหายไปแล้ว

จิรัศยาแปลกใจ นี่เป็นความรู้ใหม่ของเธอเลยก็ว่าได้ แต่พอเธอจะเอ่ยปากขอบคุณ เขาก็ลุกขึ้นยืน ผมสืต่าประจูดลีถ่าน ไถข้างเกเรียนเปิดแนวกรามแกร่ง ให้สันกรามใต้แนวตอเครานันดูแข็งกระด้างเหมือนพวกหน่วยรบพิเศษในหนังฮอลลีวูด ประเภทพระเอกคนเดียวแบกบาซูก้าหนึ่งกระบอกไปถล่มรังมาเพียงจนราบคาบ ป่าเถื่อนของแท้เลยก็ว่าได้

"คุณ..." จิรัศยาลุกขึ้นยืน มีชเยนประคองเธอไม่ห่าง "คุณคือคนที่ออกกำลังกายเมื่อเช้าใช่หรือเปล่า ง่า...หัวหน้า รปภ. ที่หอนี้ใช่ไหมคะ"

"ครับ" เขาตอบสั้นๆ ไม่พูดยาวโดยไม่จำเป็น ก่อนจะเดินเลี้ยวไป

"เดี๋ยวกะ"

ไม่รู้ว่าเพราะอะไรสิ แต่เธอพูด 'จ๊ะ' หรือ 'จ๊ะ' กับเขาไม่ออกเลย บางทีอาจเพราะเขามีท่าทางแข็งๆ กับใช้สีหน้าเรียบเฉย ยโสนิดๆ เป็นทางการจนดูเย็นชาไร้อารมณ์ก็เป็นได้

เขาหันกลับมา การเคลื่อนไหวที่ได้เร็วและมีได้ช้า แต่กลับตึ้งรีงลมหายใจของเธอได้ชะงัดนัก

"มีอะไรหรือครับ"

"เอ่อ..." จิรัศยาต้องใช้เวลารวบรวมความคิดซึ่งกระเจิดกระเจิงอย่างที่ไม่เคยเกิดขึ้นเลยสักครั้งกับผู้หญิงนิสัยร่าเริงมั่นใจเช่นเธอ "ฉันจะบอกว่าชอบคุณนะค่ะ"

เขาก็มึนชะนิดๆ เป็นเชิงรับรู้ "มันเป็นหน้าที่ ขอตัวก่อนครับ"

เสียงฝีเท้าของเขาดังก้องโถงทางเดิน สม่่าเสมอ ไม่เร่งรีบ แต่ไม่เนิบช้า จิรัศยาสะดุดใจรูปร่างของเขามาตั้งแต่เช้า พอมีโอกาสเห็นใกล้ๆ ภายในร่างกายของเธอก็ร้อนวาบอย่างไม่มีเหตุผล เผลออ้าปากค้าง จนได้ยินเสียงที่ดังขึ้นข้างตัว

"ไม่น่าเชื่อว่าเป็นพวกชอบบริหารเสน่ห์"

"เอ๊ะ?" จีรียาหันขวับไปยังต้นเสียง "พี่เชนว่าอะไรหยาหรือเปล่า
จ๊ะ"

ชเยนหน้าบึ้ง ลั่นตื๊วระะ "พี่เคยว่าหยาด้วยหรือครับ"

"แต่หยาได้ยินพี่เชนพูดว่าหยาเป็นพวกชอบบริหารเสน่ห์"

"พี่ไม่ได้พูด"

"แต่หยาได้ยินนะ เอ๊ะ? หรือหยาจะหูแว่ว"

"ก็แล้วจริงหรือเปล่านั้น"

"นี่สรุปว่าพี่เชนพูดหรือ พี่เชนว่าหยาหรือเนี่ย"

"ถ้าพี่ตอบว่าไม่ หยากี่ไม่เชื่ออยู่ดี พี่อาจจะพูดก็ได้ หรืออาจ
จะไม่พูดก็ได้" เจ้าของแวนสายตาทนาตาเดอะน้อยใจ เขาตันแวนซึ่ง
เลื่อนลงมาจนถึงปลายจมูกให้กลับไปบนดั่ง "หยาคงไม่อยากจะออกไป
กินข้าวกับพี่แล้ว พี่กลับก่อนละ"

ชเยนยัดยาหม่องใส่มือเธอ

"พี่กลับจริงๆ นะ"

"นี่พี่เชนโกรธอะไรหยาเนี่ย" คนทำผิดยังไม่รู้ตัวว่าชเยนต้องการ
ให้เธอรั้งเขาไว้แทนที่จะถามด้วยสีหน้าใสซื่ออย่างนี้

"พี่ไม่มีสิทธิ์โกรธหยาหรอก ก็เราเป็นพี่น้องกันนี่ครับ"

"แต่ตอนนี้พี่เชนกำลังเหวี่ยงใส่หยาอยู่นะ"

"เหวี่ยงคืออะไร พี่ไม่ใช่พวกชอบใช้กำลัง แต่ใช้ลิ้นะ หยาชอบ
ผู้ชายประเภทใช้กำลังอยู่แล้ว"

"เอางี้ดีกว่า พี่เชนดมยาหม่องก่อน จะได้ใจเย็นๆ นะ" จีรียา
เปิดฝายาหม่อง วกเนื้อเจลขึ้นมา หวังจะป้ายปลายจมูกของเขา

"พี่ไม่ได้เป็นลม พี่ขอตัวละ" ชเยนเดินจากไปทันที "อย่าลืมหัก
ประตูด้วย ไม่สิ คงไม่ต้องล็อกแล้วมั้ง เผื่อใครจะได้ขึ้นมาหาอย่าง
หน้อย"

จิริสยาอ้าปากค้างอีกครั้ง แต่คราวนี้ต่างจากครั้งแรกตอนเธอมอง
หัวหน้า รมภ. เดินจากไป เพราะรอบแรกนั้นเธอมองด้วยความรู้สึก
ร้อนผ่าว แต่คราวนี้นั้นหญิงสาวมองตามหลังชายเอนซึ่งเร่งฝีเท้าลงบันได
ด้วยความรู้สึกอย่างคนที่ส่องตามเหตุการณ์ไม่ทัน งามง พุดไม่ออก
ได้แต่ยกมือเกาตีระชะแกรกๆ จะวิ่งตามไปก็กลัวชายเอนโกรธหนักขึ้นกว่า
เดิม

"อะไรของเขาเนี่ย ด่าเอาๆ"

"หิ่งห่ะ"

เอ?

จิริสยาหันไปมองรอบตัว

"เธอนี่ปั่นหัวผู้ชายเหมือนฉันสมัยสาวๆ ไม่มีผิด"

หือ? เสียงเดิมเลยนี้ ทั้งบริหารเสน่ห์ หิ่ง ปั่นหัว นี่มันโทนเสียง
เดียวกันชัดๆ เลย!

แต่ใถงทางเดินหน้าห้องตรงที่เธอยืนก็ยิ่งว่างเปล่า หรือว่าจะหลบ
ในกระถางต้นไม้ จิริสยาตรงดิ่งไปยังระเบียงหน้าห้อง 401 ที่คงมี
แต่มืด หนู งามงเท่านั้นสามารถอาศัยพุ่มไม้เตี้ยเตอะและแคร่พวกนี้
ซ่อนตัว

"หุแ่ว่วเธอ" จิริสยาเดินกลับห้องพัก หยุดแห่งนมองหลอดไฟ
เหนือศีรษะซึ่งกะพริบถี่เร็ว "หืม อย่างบอกนะว่าหลอดจะขาด รีบชิง
ดีกว่า เดี่ยวเจ้าของหอจะหาว่าเราทำ"

เธอก้าวเข้าห้อง ปิดประตูปัง เพียงแค่เสี้ยววินาทีให้หลัง
หลอดไฟดวงนั้นก็ขาดทันที!

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)